

Xavi Roma i Jaume Piqué. Músics

“La música a Lleida ha de recuperar una cultura de clubs”

El pagament del crèdit per indemnitzar el Castor, aturat

La CNMC ordena que no es pagui als bancs

ni una gota més!

HUMITAT-STOP

No amagui la humitat, elimini-la per sempre!

Distribuidor per la província de Girona:
ANTONI PAGÈS - 17753 ESPOLLA - Tel. 972 563 418
 Mòb. 678 323 938 - antoni.pages@telefonica.net

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Lleida

DIJOUS • 1 de febrer del 2018. Any XLIII. Núm. 14535 - AVUI / Any XL. Núm. 13405 - EL PUNT

VOL VIURE EN #CATALUNYALLIBERTAT

P6-13

“No m’arronsaré, no em faré enrere”

FET • Puigdemont mostra la seva disposició a seguir després de filtrar-se un missatge a Comín en què deia que se sentia “sacriat” arran de l’ajornament de la investidura **SORTIDA** • JxCat i ERC reprenen les negociacions

EUROPA-MÓN

P24-25

El president dels Estats Units, Donald Trump, durant el seu primer discurs de l'estat de la Unió ■ AFP

El Trump més triomfalista

Presumeix d'èxits i demana fons per a la modernització nuclear

Nacional

P18

Més supervivència al càncer als països rics

Detecció precoç i teràpies més efectives, claus en la lluita contra la malaltia

Punt de Vista

Keep calm

Punts de sutura

Jofre Llombart

Tribuna

Periodisme indecent

Josep Gifreu

FINANÇAMENT RÀPID I PROFESSIONAL PER A SITUACIONS URGENTS. RESPOSTA EN 24 H!

TQ EURO CREDIT
 La primera financera familiar que suma

Telèfon: 972487222
www.tqeurocredit.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jofre Llombart

Punts de sutura

Entre tuits, proclames solemnes, salsa televisiva i altres fenòmens que es mouen entre el blanc *hooligan* i el negre apocalíptic s'està començant a perdre la perspectiva del matís. En el cas d'aquesta investidura en mode pausa, també. I entre el blanc i el negre no només hi ha el gris, sinó que hi trobem també tota la paleta de colors. Anem a pams: Roger Torrent no va suspendre la investidura, la va ajornar. El president del Parlament, a més, manté que l'únic candidat a investir és Carles Puigdemont. Seria motiu de replantejament del *momentum* que qualsevol d'aquestes dues coses no fos així. O que com a mínim –i aquí ve la clau de volta– que es fes sense el pacte entre formacions independentistes. També el 10 d'octubre Carles Puigdemont va decidir ajornar la proclamació de la República i també es va autoimposar deu dies per fer-ho. I no hi va haver aquest daltabaix. El motiu: aleshores

La intervenció quirúrgica que li convé, doncs, a l'independentisme és un retorn al consens, aquell mecanisme en què es trobava una sortida aplaudida per les bases

Puigdemont representava un acord per fer-ho així agradés més o menys. La intervenció quirúrgica que li convé, doncs, a l'independentisme és un retorn al consens, aquell mecanisme en què –després de la discussió de torn– es trobava una sortida aplaudida per les bases. I era aplaudida perquè era consensuada. Només cal recordar que, pel 9-N, es va beneir una doble pregunta amb carpat i tirabuixó. O que el candidat del 27-S a la presidència de la Generalitat fos el 3 per la demarcació de Barcelona. O que en substitució seva es posés el 4 de Girona. Sortides imaginatives davant la pressió d'un estat que ha donat el procés per acabat en cada entrecanvi elevat a públic. La solució, per tant, toca que torni a ser inèdita. I per tant desconeguda quin serà. El que sí que sé és que si surten tots els líders dient que és la menys dolenta serà la que acabaran avalant els 2 milions de votants, el bé més preuat que a hores d'ara té el moviment.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La fi de la ficció

Ara de debò, i fora bromes. El dia 1 d'octubre vam anar a votar sabent que aquell referèndum no era ni podria ser vinculant. Ho vam fer per demostrar força, per sumar-nos, i també per dignitat, quan la policia va actuar amb violència. A partir d'aquell dia, i més tard amb les frustrades declaracions d'independència, frustrades perquè no eren possibles entre altres motius perquè les sumes no donaven, va venir la destrossa: els Jordis, el vicepresident Oriol Junqueras i alguns consellers a la presó; la mesa del Parlament encausada, el president i uns altres consellers a l'exili... L'Estat també va demostrar força, també va fer sumes amb els partits *constitucionalistes*. En aplicació de l'article 155 de la Constitució que va deixar la Generalitat en res i presidida per Mariano Rajoy, vam anar a les eleccions del 21 de desembre. Hi va concórrer un partit nou o seminou: Junts Per Catalunya, el del president Puigdemont, exiliat a Brussel·les. Segons l'eslògan, si el votàvem i guanyava, el president tornaria. Una altra ficció. Tots sabíem que el retorn no seria possible o que com-

“Puigdemont té raó en les seves raons però ha de cedir pas

portaria la presó de l'aspirant. I si troben el “tots” abusiu, diguem “alguns” o diguem “molts”, i en tot cas a mi m'hi inclouen. Vam tornar a votar per dignitat, etcètera. Les forces independentistes van aconseguir la victòria, però el partit amb més vots i escons va ser Ciutadans, de matriu anticatalanista. Hem despertat la bèstia? Sí, l'hem despertada. Ja hi podíem haver comptat. Hi ha tantes coses en tot el *procés* amb les quals hauríem d'haver comptat...: la força de l'Estat, la indiferència d'Europa, les flaqueses pròpies, les contradiccions del “tenim pressa”...

Puigdemont no pot tornar, doncs,

però vol ser investit president. Es podria conformar amb una presidència simbòlica. La vol efectiva i pretén governar des de Brussel·les. Les ficcions s'acumulen, però sembla que ara amb menys adhesions. La major prudència d'ERC s'atribueix al ressorgir del malestar històric d'aquest partit amb el del president, hereu de Convergència. L'ajornament de la investidura decidida pel president del Parlament, que és d'ERC, ho demostraria. Em penso que tot és més senzill: ERC ha rebut la dutxa freda de la realitat. A Brussel·les, en canvi, les dutxes deuen oferir només aigua calenta o escaldada. S'imposa un president tangible que formi un govern que governi eficaçment per a tothom, també per demostrar que l'independentisme és favorable als que voten Ciutadans, i no hi reincideixin. Puigdemont, personatge formidable i ja històric que ho ha donat tot i pot fer molts serveis a Catalunya des d'aquí o des d'on sigui, té raó en les seves raons però ha d'afavorir una alternativa a la seva persona si no vol que l'independentisme es trenqui i el país que construïm se'ns escapi de les mans.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/qcfrbz>

A la tres

Anna Serrano / aserrano@elpuntavui.cat

El certificat de defunció

“ Jo li puc assegurar que amb l'exclusiva d'avui, el procés ha mort.” Amb aquestes paraules Ana Rosa Quintana expedia el certificat de defunció del que els autònomenats constitucionalistes ridiculitzen com a *prusés* i que, en els com a mínim set últims anys, molts han donat per liquidat. Sense èxit, per cert.

En aquest cas, el cop de gràcia amb què la presentadora de Telecinco garantia la fulminació eren els missatges que Carles Puigdemont havia enviat a Toni Comín, dimarts, dia de la no investidura. Segur que els han repassat, no només pel rebombori, sinó perquè són perfectament llegibles en la pantalla del telèfon de l'exconseller. El president de la Generalitat sentència que “el pla de Moncloa triomfa”. “Els nostres ens han sacrificat”, es lamenta en unes comunicacions que ahir va atribuir a un mal moment. “Soc humà i hi ha moments en què dubto, no m'ar-

“ La unitat i la gent són la garantia d'un procés que des del 2010 no ha fet res més que anar endavant

rónsaré.” Amb l'explicació, una garantia.

El debat sobre la privacitat tornava a estar de nou sobre la taula. Hi ha hagut altres casos abans de declaracions *pescades*. El que ens ocupa, el d'una conversa privada entre dues persones a l'exili. Qui no ha estat mai a punt de

tirar la tovallola fart de les seves circumstàncies? Les de Puigdemont i Comín són especialment dures quan es compleix tres mesos que són a Bèlgica.

Si amb l'ajornament de la investidura, el govern espanyol estava entusiasmat, ahir amb els missatges de Puigdemont cantaven a duo victòria amb Ana Rosa Quintana. L'independentisme, és evident, no ha viscut la millor setmana. Conscients, Junts per Catalunya i ERC intentaven girar full de les diferències i reprenien ahir els contactes per a la investidura del president de la Generalitat. Es necessita un pla conjunt per investir el president de la Generalitat, és clar, però també per formar el govern i tirar endavant la legislatura. Una estratègia consensuada i de recorregut. I explicar-la amb transparència. La unitat política i social i la gent són la garantia d'un procés que des del 2010 no ha fet res més que anar endavant. Per més que alguns el donin per enterrat.

De reüll

Pepa Masó

Democràcia imperfecta

Felip VI va intervenir al Fòrum de Davos davant l'elit econòmica i financera mundial i va vantar-se que Espanya és un estat de dret on preval la seguretat jurídica i es compleixen les lleis i la Constitució. El monarca li va fer la feina, novament, a Mariano Rajoy i va acusar l'independentisme d'intentar minar les regles bàsiques de l'ordenament jurídic espanyol. Utilitzant el llenguatge habitual dels populars va assegurar que l'imperi de la llei és la pedra angular de la democràcia. Doncs la percepció que té el monarca del que és la

L'imperi de la llei de Rajoy no és res més que una agressió a la democràcia

democràcia a l'Estat espanyol no té gaire a veure amb el diagnòstic fet per l'influent *think tank* britànic The Economist Intelligence Unit, que considera que Espanya es troba en risc de ser degradada a la categoria de democràcia imperfecta precisament per l'actuació repressiva del govern espanyol

contra l'independentisme. Una vegada més un bany de realisme al govern espanyol. Allò que per a l'executiu de Mariano Rajoy és una victòria democràtica –la repressió de l'1-O, la suspensió de l'autogovern, el processament i empresonament de càrrecs polítics...– és vist per analistes internacionals com una greu agressió a la democràcia. El govern espanyol ja pot enviar la monarquia a tranquil·litzar les elits que calguin, que la realitat és la que és i, sortosament, hi ha qui no cau en parany i veu la realitat tal com és. No és aquesta democràcia imperfecta la que es vol per a Catalunya.

Les cares de la notícia

CEO DEL MOBILE WORLD CONGRESS

John Hoffman

Beneficis a llarg termini

Des de l'any 2006, el Mobile World Congress ha generat uns 4.400 milions i 115.000 llocs de treball, eventuals, a Barcelona. El congrés, que tindrà lloc entre el 26 de febrer i l'1 de març, tornarà a situar Barcelona al centre del món del mòbil i de l'internet de les coses.

ESCRITORA

Najat El Hachmi

Homenatge sincer

L'escriptora de Vic Najat El Hachmi va presentar ahir la seva darrera novel·la, *Mare de llet i mel*, un homenatge a les dones de la primera generació, “amb una vida molt dura”, que van emigrar del seu Marroc natal. El Hachmi s'endinsa, de nou, en els seus orígens familiars amazics.

MINISTRE DE L'INTERIOR

Juan Ignacio Zoido

Mesures increïbles

Si no fos tan seriós, faria riure. El ministre de l'Interior s'ha gastat desenes de milers (com a mínim) d'euros públics per enviar un grup de guàrdies civils de Sevilla a la frontera per controlar que Carles Puigdemont no entrés a Catalunya dins del maleter d'un cotxe. Tal qual. I encara no ha dimitit.

EDITORIAL

Estabilitat i el congrés del mòbil

El conseller delegat de la patronal organitzadora del Mobile World Congress (MWC), John Hoffman, va presentar ahir l'edició d'aquest any, 2018, una edició que farà que, de nou, Barcelona sigui la capital mundial del mòbil i del que s'ha anomenat l'internet de les coses entre el 26 de febrer i l'1 de març. Les xifres al seu voltant mostren la importància d'aquest esdeveniment: el MWC del 2018 tindrà un impacte de 471 milions d'euros i generarà 13.000 llocs de treball, eventuals. Des del 2006, l'impacte haurà estat de 4.400 milions d'euros i els llocs de treball arribaran als 115.000. Ahir, en la seva presentació, i com ha passat en altres ocasions, els seus màxims responsables van tornar a demanar “seguretat i estabilitat” per complir el seu contracte, que expira l'any 2023, o, fins i tot, ampliar-lo.

La importància de la presència a Barcelona del MWC és indubtable i cal treballar perquè continuï, tot i que seria bo millorar la seva capilaritat cap a la ciutat, la presència femenina i, per posar només tres exemples, la falta d'actitud crítica respecte als problemes del mòbil. I per això, cal seguretat, i més després que Barcelona i Cambrils hagin patit un atac gihadista aquest mateix estiu. De fet, una de les millores en seguretat en aquesta edició seran els reconeixements facials.

I també cal estabilitat política, òbviament. Estabilitat que es guanyaria sense una Generalitat intervinguda, sense imatges de repressió, sense presos polítics, sense amenaces a la investidura de qui ha guanyat unes eleccions democràtiques, etcètera. El govern del PP fa ja uns anys que treballa per inestabilitzar l'economia catalana sense importar-li les conseqüències.

Tal dia
com
avui fa...

1 any **Màxima tensió**
El calendari del referèndum, el judici del 9-N i el cas Vidal tensen encara més la relació entre el govern i l'Estat espanyol.

10 anys **El caos de Rodalies**
La inversió als trens de Madrid irrita els partits catalans. Chacón anuncia per "d'aquí a pocs dies un pla important" per a Rodalies de Barcelona.

20 anys **ETA i el PP**
El president del Partit Popular a Euskadi, Carlos Iturgaiz, diu que "ETA ha demostrat a Sevilla que al PP li cal més seguretat privada".

Full de ruta

Ferran Espada

Unitat, full de ruta i mòbils

L'ajornament del ple d'investidura ha obert un profund debat en l'independentisme. Crec que el president del Parlament va actuar amb lleialtat i dins les potestats que li dona el càrrec de segona autoritat de Catalunya. Entenc que és discutible, però provoca perplexitat que s'hagi arribat a faltar al respecte al president Torrent des de les files independentistes de JxCat. Torrent va certificar que cap govern espanyol decidirà qui és el president de la Generalitat. I resulta lògic que després de la inesperada carta del president Puigdemont hores abans de la investidura demanant garanties, Torrent miri d'establir-les. Ara bé, és innegable que el debat en l'independentisme hi és. I cal que sigui serè, evitant episodis lamentables com el d'ahir amb els missatges entre Puigdemont i Comín al mòbil. La meua opinió és que la unitat d'acció independentista és un factor imprescindible. I que la investidura és un element important però que sobretot la

Córrer el risc de la repressió ha de comportar més que una investidura simbòlica. Cal concretar un full de ruta per foragitar el 155 de les institucions i fer República

unitat ha de pivotar entorn d'un full de ruta clar, viable i eficient. El vet de l'Estat a la investidura de Puigdemont des de Brussel·les és demofòbic, contrari a la separació de poders i no respecta els drets civils i de representació d'un diputat. És evident que l'exigència de la presencialitat en la investidura és una trampa del TC, amb una resolució jurídicament insòlita, per poder empresonar-lo. Però JxCat ha de proposar com fer una investidura que eviti la presó de Puigdemont però que no la comporti per a Torrent i altres diputats. Els afectats han d'assumir els riscos de la repressió de l'Estat. Especialment Torrent, els membres de la mesa i els diputats en llibertat condicionada. Cadascú decidirà legítimament. Però crec que si es corre, aquest és un risc que ha de comportar molt més que una investidura simbòlica. Cal concretar un full de ruta per foragitar el 155 de les institucions catalanes i per la consecució de la República. I cal explicar a la ciutadania com ho farem, més enllà de la investidura.

Tribuna

Xavier Serra i Besalú. Professor de filosofia a l'Institut Salvador Espriu (Salt, Gironès)

Joves i cristians?

Tot i que no crec ser-hi per verificar-ho, em pregunto si hi haurà cristians a Catalunya al final del s. XXI. Segons dades del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO), un 30% dels joves (16-24 anys) s'adscriu encara al cristianisme com a religió. La segona és l'islam (8%), tot que al davant hi ha els de "cap religió" (un 21% es diuen agnòstics i més del 24% ateus). La pràctica i compromís juvenil són força més baixos que l'adscripció. Admiro qui es qualifica com a ateu ja que demostrar la "no existència" de Déu em sembla impossible. Els arguments estrella són: a) no ens l'hem trobat, la ciència no el detecta empíricament; o b) el mal sí existeix i això es considera incompatible amb una omnipotència bona. L'ateisme esdevé una "creença alternativa". El s. XXI és complex, multilateral, fluid en valors i ideals, científic i... sembla també refractari a la vida espiritual, almenys de les "religions constituïdes".

HE PARTICIPAT A UNA TROBADA acadèmica, prèvia al 15è Sínode dels Bisbes (octubre 2018), sobre "els joves, la fe i el discerniment vocacional" (synod2018.va). Tres apunts breus: (a) força joves viuen amb

"fragmentació espiritual", essent "cristians nominals" o només "culturals"; (b) la deriva subjectivista, pròpia de la postmodernitat, és dominant: que "cadascú pensi i faci el que vulgui"; i (c) apareix un límit, l'"exculturació": la pèrdua de les arrels cristianes que encara configuren el país.

SORTOSAMENT, LA SOCIOLOGIA i l'estadística –així com la "futuresologia"– són ciències socials aplicades que no determinen els individus singulars i concrets sinó que consideren tendències, modes, agendes polítiques, manipulació perceptiva. Tracten de la "societat". Ara bé, la religiositat rau en la interioritat de les persones i es transmet *one-on-one* i en comunitats vivencials, compromeses, lluny de la "gestió" politico-cultural o d'afinitats racionalitzades.

“Sé que sí hi haurà cristians a finals de segle

DIUEN QUE LA RELIGIÓ és a la cua dels interessos juvenils, amb un 16%, fins i tot per sota de la política ("Fundación SM", 2017). El que més atabala –fins a un 90%– és: salut, família, treball, amics i coneguts, temps lliure, diners, vida moral, estudis, etc. Típic, oi? No comparteixo les fronteres, ja que la religiositat –o la seva absència– xopa totes altres àrees, totes. Em consta que el tarannà dels nois o noies que són cristians coherents impacta força els seus coetanis (universitat, feina): se'ls demana sovint explicació de les seves creences, o se'ls qüestiona. Això, com el fet que sovint en la professió o als *media* s'usin les crítiques més àcides contra la flaire catòlica, els fa més sòlids. La religió interessa! La secularització avança però no arrenca pas de soca-rel els brins de fe, la religiositat sincera. *Time* (11/12/2013) escollí el papa Francesc com a *Person of the year*, pel seu tarannà amable i el missatge evangèlic: un èxit. Ara bé, no és la popularitat sinó el testimoni i l'amistat directes els que escampen la fe (alguns hi afegeixen un misteriós talismà: la gràcia): sé que sí hi haurà cristians a finals de segle. La sociologia és ciència, no profecia: sortosament.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

'Els psicòlegs ens plantem?'

■ En resposta a l'article d'opinió publicat el 28 de gener de 2018 titulat *Els psicòlegs ens plantem*, el COPC vol manifestar: 1. No tenim constància fefaent de 150 col·legiats i col·legiades subscriguents aquesta opinió. 2. El raonament relatiu a les quotes establertes pel Consejo General de la Psicología de España és erràtic. Aquest òrgan està compost per tots els col·legis de l'Estat espanyol i de moment no s'han modificat les lleis respecte a això. 3. Plantar-se sense cap conversa prèvia respecte a això, indica la voluntat dels qui ho anuncien. 4. El nostre compromís amb la societat catalana ve de lluny i està validat pels projectes i accions en què participem. 5. Els col·legis professionals no ens hem de pronunciar políticament. El que sí que hem permès és l'expressió dels nos-

tres col·legiats i col·legiades, així com hem expressat com a junta de govern la nostra disponibilitat a contribuir a la pau i al diàleg, en solitari o amb altres col·legis professionals. 6. La col·legiació és sempre, no sovint, un requisit per exercir. I això és garantia de qualitat i bon servei per a la ciutadania. 7. Aquest ja és un col·legi obert al món. 8. Assumir riscos innecessaris (baixa de col·legiació) persona a persona, a partir de plantejaments col·lectius que no tenen una relació directa amb l'exercici de la professió, és, si més no, un risc que facilitaria que l'intrusisme, la mala pràctica o el descontrol s'instal·lessin en la professió. Això, el COPC ho valora molt negativament per a la professió i per a la ciutadania que en fa o en farà ús. El COPC valora les diferents accions que pot prendre en vista

d'aquesta situació i actuarà en conseqüència i respectant la legislació vigent.

JUNTA DE GOVERN DEL COL·LEGI OFICIAL DE PSICOLOGIA DE CATALUNYA

Correus

■ Sociedad Estatal de Correos y Telégrafos és una empresa espanyola de capital públic. Feia temps que, per sort, no tractava amb ells; fins ara. Les setmanes abans de l'1-0, Correus va ser notícia pel seu exagerat zel envers l'aplicació de l'ordre de no tramitar res que tingués a veure amb el referèndum. Amb la seva desfermada *cacera de bruixes* va atemptar arbitràriament contra la correspondència privada, ja que, a banda de les notificacions per a la mesa electoral, van aprofitar per fiscalitzar revistes i documents diversos. Això sí, segons fonts del sindicat

CGT, aquesta instrucció se la van passar per l'engonal a l'hora d'enviar propaganda de Ciutadans demanant no votar. Doncs bé, el 24 de gener Correus em va entregar una carta a la meua bústia franquejada el dia 10. 14 dies per arribar de Sants al Baix Guinardó! Només em ve al cap que, per error, hagués viatjat en l'AVE inaugural Madrid-Castelló del dia 22, que va ser avançat per tots els rodalies, i que, un cop allà, hagués anat a parar a les mans de M. Rajoy. Aquest, pensant-se que, en principi, el sobre era per a ell, segurament me l'hauria entretingut una mica més. El cas és que el document que anava a dins no va arribar a temps quan el necessitava. Tot plegat, un bon exemple de la prestigiosa Marca Espanya.

JOAN XURIACH FUSTÉ
Barcelona

La frase del dia

“No m'arronsaré, ni em faré enrere”

Carles Puigdemont, PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Tribuna

Josep Gifreu. Periodista i professor emèrit de comunicació a la UPF

Periodisme indecent

La causa de Catalunya ha ocupat intensivament aquests darrers mesos l'agenda informativa catalana, espanyola i internacional. Fets excepcionals com l'anunci i la celebració de l'1-O, la repressió policial i judicial de l'Estat, les dues declaracions d'independència, l'aplicació del 155, la presó i l'exili dels líders independentistes, les eleccions del 21-D i ara la investidura del president han situat Catalunya en el cor de l'actualitat política.

LA TENSÍO GENERADA per un conflicte tan prolongat i complex com l'existent entre Catalunya i Espanya ha estat un regal per als mitjans de comunicació, però també una prova de foc per al periodisme. Quan el moviment independentista català posa en qüestió l'*statu quo* del règim del 78 i planteja una alternativa rupturista, els mitjans de comunicació es veuen obligats a adoptar una línia editorial pròpia davant del conflicte. Quins són els límits ètics que el bon periodisme reclama d'un mitjà i d'uns professionals en situacions com aquesta?

ELS ESTÀNDARDS INTERNACIONALS de l'ètica periodística recomanats per exemple per l'EJN (Ethical Journalism Network), una organització d'una seixantena de col·lectius de periodistes i editors d'arreu del món, estableixen cinc principis bàsics per avaluar la qualitat informativa. Són aquests: 1. Veritat i precisió. 2. Independència. 3. Equitat i imparcialitat. 4. Humanitat. 5. Responsabilitat.

UNA DE LES MÉS AMARGUES constatacions que els periodistes – i els ciutadans – hem viscut en els moments més crítics del conflicte Catalunya-Espanya ha estat la perversió d'un cert periodisme polític, especialment l'imperant a Madrid i, per extensió, bona part del periodisme espanyol. El to, el tra-

tament i la interpretació dels esdeveniments relacionats amb el procés per part dels grans mitjans de Madrid, salvades algunes honorables excepcions, han menystingut els cinc principis ètics mencionats.

UN EXERCICI EXEMPLAR – que aquí òbviament no puc fer – seria analitzar en aquest sentit portades, editorials, informacions i columnes d'opinió dels quatre grans diaris de Madrid en relació als fets, les institucions, les entitats i els actors principals del procés i comprovar fins a quin punt la informació i l'opinió responien a la veritat, si observaven una certa equitat i imparcialitat, si adoptaven una actitud responsable i si mantenien la independència editorial. Independència editorial? Amb matisos d'escassa importància, sembla inqüestionable que els quatre grans diaris de Madrid han practicat un periodisme servil al dictat del govern de Rajoy i del bloc del 155.

L'ESTRENA DEL FILM *The post (Los archivos del Pentágono)*, de Steven Spielberg, corrobora un cop més l'abisme que separa el periodisme hispànic del model anglosaxó i nord-americà: men-

“Quins són els límits ètics que el bon periodisme reclama d'un mitjà i d'uns professionals en situacions com aquesta?”

tre a Washington els grans diaris feien trontollar governs – i avui fan anar de corcoll el president Trump –, a Madrid la gran premsa de paper, digital i audiovisual s'ha convertit en un braç de la governació de l'Estat i en la defensora a ultrança d'una “innegociable” unitat de la “nació espanyola”.

ARABÉ, ENCARA HI HAUN altre principi de l'ètica periodística que els estàndards internacionals exigeixen: la humanitat. Què volen dir amb una expressió tan noble? És una actitud com la que descriu el filòsof israelià Avishai Margalit a la seva obra *La societat decent* i que citava l'amic Xavier Antich en un dels seus articles lluminosos sobre la “indecència” de l'Estat espanyol envers els líders independentistes. Margalit entén aquest tipus de societat com aquella en què “les institucions no humilien les persones”.

DONCS BÉ, LA INSTITUCIÓ que podem anomenar “la gran premsa de Madrid” ha practicat sovint un periodisme polític inhumà amb relació a les persones, els col·lectius i les accions pacífiques del moviment independentista català. Més ben dit, ha practicat un periodisme indecent, humiliant. A voltes cruel. Molt sovint, sobretot en els moments més crítics, ha utilitzat en portades i editorials, en butlletins i tertúlies, en cròniques i columnes d'opinió, les armes de l'insult i de la injúria, del menyspreu i del descrèdit, del sarcasme i de la paròdia, en fi, de la violència retòrica i de la prepotència verbal, contra els actors i les opcions dels ciutadans que no combreguem amb la dictadura del 155. Molt sovint – i les hemeroteques i els historiadors s'encarregaran de rememorar-ne la perversió – la institució periodística més representativa del regne d'Espanya ha concentrat el seu poder per humiliar els milions de dissidents de la unitat de destí.

De set en set

Adela Genís

Els disturbis de la Nutella

Empentes, cops i alguna estirada de cabells. Aquests són els resultats del que ja s'ha anomenat els disturbis de la Nutella a França, on una gran superfície

oferia aquest producte hipercalòric amb una rebaixa d'un 70%. Així, uns envasos que normalment costen 4,70 euros es podien adquirir al mòdic preu d'1,40 euros. Gairebé 950 grams de pura calor. En el país de la Nouvelle Cuisine, del foie, de les ostres i dels mil i un formatges, la batalla als hipermercats es lliurava per una crema de xocolata amb avellanes. La coneguda marca italiana ja s'ha desmarcat d'aquesta

En el país de la Nouvelle Cuisine, la batalla es lliurava per una crema de xocolata

oferta i s'ha volgut allunyar de la polèmica. En temps de neocapitalisme, d'ofertes de Black Friday i de descomptes per internet, la batalla per la Nutella potser ens hauria de sorprendre. Moltes de les imatges arribaven de les poblacions franceses més desfavorides i amb alts índexs de desocupació. Gent del primer món que pega per un pot de xocolata, la imatge del capitalisme més salvatge. I és que ja no és només una qüestió econòmica, sinó de salut. Fa unes setmanes, una mare que donava cigrons al seu fill per esmorzar (i el nen se'ls menjava amb certa alegria) i ho mostrava orgullosa a les xarxes socials va rebre una allau de comentaris pel fet de ser d'allò més “cruel” amb el seu fill. Si el nen s'hagués menjat dues llesques de pa amb Nutella segurament no hauria rebut cap crítica. Més cigrons (potser no cal per esmorzar...) i menys crema de xocolata. Més barats i més sans.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Baiget:
“La via no
pactada era
irresponsable”

L'exconseller ho
declara al Suprem,
on recorda la seva
destitució per falta
de confiança

**Compromís
del Mobile,
que reclama
estabilitat**

Espera que hi hagi
les condicions
per complir
el contracte
amb Barcelona

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Puigdemont es veu “sac

PRIVAT El president admet la seva posició de debilitat interna per l'ajornament de la investidura en uns missatges de mòbil amb Comín

SORTIDA JxCat i ERC reprenen les negociacions per desencallar el mandat

Odei A.-Etxearte
BARCELONA

JxCat i ERC havien reprès les converses per refer la unitat estratègica i abordar la investidura de Carles Puigdemont quan es van fer públics quatre missatges privats del president en què admetia que se sentia “sacriat” pels republicans. Una càmera d'El programa de Ana Rosa, de Tele 5, havia gravat la pantalla del mòbil d'Antoni Comín en un acte a Lovaina dimarts al vespre. Puigdemont es dirigia al conseller de Salut hores després de la decisió del president del Parlament, el republicà Roger Torrent, d'ajornar el ple d'investidura i del trencament de l'acord amb què els negociadors de JxCat estaven convençuts la vigília que investirien el president amb els vots favorables d'ERC i la CUP. “Suposo que tens clar que això s'ha acabat. Els nostres ens han sacrificat, almenys a mi. Vosaltres sereu consellers (espero i desitjo) però ja estic sacrificat tal com suggeria Tardà”, sentenciava en un dels missatges a Comín.

Poc després de la publicació de la conversa, i censurant el fet que s'hagués violat el “límit” de la “privacitat” amb la publicació de la comunicació per Signal, Puigdemont es confessava “humà”. Admetia que té moments en què també dubta, i assegurava que no es donava per vençut: “No m'arronsaré ni em faré enrere, per respecte, agraïment i com-

promís amb els ciutadans i el país.”

A la mateixa hora que es dirigia a Comín, Puigdemont va fer públic un vídeo a través de les xarxes socials en què insistia que era l'únic candidat “possible”. Deia que no hi havia cap altra “combinació aritmètica” i feia una crida a reconstruir la unitat de l'independentisme. En privat, en canvi, confessava una posició de debilitat i conclouia que havia “triomfat” el pla de La Moncloa. “Només espero que sigui veritat que gràcies a això poden sortir de la presó tots. Perquè, si no, el ridícul històric, és històric...”, escrivia, en referència a la decisió d'ERC de no desobeir dimarts el Tribunal Constitucional amb una investidura a distància d'un president que després no podria gestionar realment la Generalitat, i que podria comportar l'assumpció d'alts costos judicials. Algunes de les possibilitats avaluades eren que la votació compliqués la sortida de la presó dels presos polítics i el replantejament de les mesures cautelars de la resta d'investigats per part del Tribunal Suprem. A més, davant de possibles especulacions, el ministre de l'Interior, Juan Ignacio Zoido, es va afanyar a aclarir als passadissos del Congrés que no hi ha negociacions per excarcar els presos polítics a canvi de no investir Puigdemont.

Comín, que emprendre accions legals per la publicació de la conversa, va desvincular el full de ruta

Antoni Comín i Carles Puigdemont, en un acte a Brussel·les el desembre passat ■ AFP

Les frases

“Soc humà i hi ha moments que també jo dubto. També soc el president i no m'arronsaré”

Carles Puigdemont
PRESIDENT I DIPUTAT DE JXCAT

dels tribunals. “No permetrem que una causa penal totalment aberrant i il·legítima invalidi el resultat del 21-D. Sense respecte a la voluntat popular no hi ha democràcia. I la democràcia no es negocia”, va indicar en un seguit de piulades. Fonts dels republicans confiaven que en les negociacions es con-

“No permetrem que una causa penal totalment aberrant i il·legítima invalidi el resultat del 21-D”

Antoni Comín
CONSELLER I DIPUTAT D'ERC

creti el pas d'una investidura a la formació d'un govern, de manera que hi hagi un reconeixement clar de Puigdemont i alhora un govern “efectiu” des del primer moment.

JxCat manté que per ara no canviarà de candidat. Diverses fonts del grup parlamentari atribuïen les paraules de Comín

a la decepció i al malestar que va suposar la maniobra d'ERC, que els negociadors de JxCat no esperaven, i a la duresa de la situació a l'exili. La tensió entre els dos principals socis del procés va aflorar, de fet, durant tot el dia. Malgrat tot, els grups de Puigdemont i Junqueras van intentar reconduir la situació amb una reunió aquell mateix vespre, i van recuperar el “bon to”. Ahir continuaven les converses, amb el convenciment que no hi ha cap altra alternativa a l'acord. Es tractava de negociacions bilaterals on no hi va ser la CUP. Els anticapitalistes demanaven que s'abandoni el “partidisme” i que es

fixi dia i hora per al ple d'investidura. A més, el president de l'ANC, Agustí Alcega, es va reunir al Parlament amb dirigents de les tres forces per avaluar la situació. El portaveu d'Òmnium, Marcel Mauri, va demanar-los “generositat” per recuperar el govern.

Una de les raons que empeny els independentistes a refer l'entesa és la reacció de Madrid. “Si el bloc del 155 s'està fent il·lusions sobre la divisió de l'independentisme, tindrà un enorme disgust”, va indicar Comín, mentre des de JxCat admetien l'existència d'errors de comunicació amb els republicans. Els de Puigdemont van re-

L'APUNT

“Això s’ha acabat”, però “això” què és?

Jordi Panyella

El president ho escriu clar i gironí a Comín: “Això s’ha acabat.” La frase dona peu a interpretacions. I ja hi som, a Madrid tot són visques i creure’s que allò que també escriu el president, “el pla Moncloa triomfa”, equival a una rendició i a reconèixer que totes les hòsties donades des de l’1 d’octubre, físiques, judicials i polítiques, han acabat per tombar el procés. “Això” és

el procés? O “això” fa referència a l’exili resistent en el qual viuen atrapats des de fa tres mesos Puigdemont i Comín? Què és el que s’ha acabat? El que és clar és que per doblegar el procés faran falta molts ministres Zoido manant als Mossos pegar a la gent com van fer dimarts. Perquè el procés no és Puigdemont, el procés és la seva gent, i la gent després de rebre s’aixeca.

crificat”

Imatge de la conversa per mòbil de l'exdiputat del PP Daniel Sirera, que va causar polèmica el 2009 ■ MARTA PÉREZ

Cap pena per haver revelat converses

CASOS • Missatges privats de Sirera, Bosch o Rita Barberá es van publicar sense conseqüències **DENUNCIABLE** • Els serveis jurídics del Congrés van veure en el cas Rubalcaba una base legal per denunciar vulneració de comunicació personal

Xavier Miró
BARCELONA

Diversos casos de revelació pública de missatges privats de diputats i senadors han provocat polèmiques polítiques i mediàtiques tant pel contingut com per la possible vulneració de drets però cap ha acabat als tribunals els darrers anys. Amb tot, els serveis jurídics del Congrés van considerar que hi havia base legal per denunciar la vulneració del secret a les comunicacions del diputat Alfredo Pérez Rubalcaba.

A Catalunya el cas amb més repercussió mediàtica va ser, el 2009, el del president del grup parlamentari del PP, Daniel Sirera, a qui una fotografia va retratar escrivint al seu telèfon mòbil el missatge: “Aquest partit és una merda” en una conversa per SMS amb la companya de grup Carina Mejías, avui regidora barcelonina de Ciutadans. La imatge publicada en aquest diari va portar el Parlament a reprovar la difusió de missatges personals dels diputats i a

recordar que podia constituir una “intromissió il·legítima del dret a la intimitat”. La cambra, però, deixava en mans dels diputats afectats portar el cas als tribunals. De fet, la reprovació es referia a dos casos simultanis. El mateix dia que Sirera era enganxat escrivint el seu missatge, el diari *Público* pu-

La jurisprudència no és procliu a sancionar la difusió de converses de polítics en actes públics

blicava una altra conversa captada al mòbil del diputat d'ICV Jaume Bosch en què el conseller d'Interior, Joan Saura, qualificava de *tostón* el discurs del president Montilla en el ple de política general.

Dos anys després es repetia el rebombori, aquest cop al Congrés, perquè el diari *El Mundo* publicava un missatge de text rebut al mòbil per Rubalcaba en què un interlocutor li assegurava que Alberto Ruiz-Gallardón seria el pròxim mi-

nistre de Defensa. Aquest cop els serveis jurídics de la cambra baixa espanyola feien un informe molt dur en què acusaven el diari d’“un temerari acte d’invasió d’una comunicació protegida”. Recollint fins i tot jurisprudència internacional, l’informe conclouia que s’havia vulnerat el dret constitucional al secret de les comunicacions del diputat Rubalcaba. Tot i considerar els lletrats que l’exvicepresident del govern tenia base jurídica per denunciar el fotògraf i el diari, Rubalcaba ho va desestimar.

En una visió divergent, l’advocat penalista Jorge Navarro dubta que casos com el de la difusió ahir per Telecinco de la conversa entre Puigdemont i Comín siguin constitutius de delictes. Si bé és cert que es tracta d’una conversa privada captada i difosa per un tercer que n’és aliè, Navarro indica que també cal tenir en compte l’espai, l’àmbit i el moment dels fets. Comín no era en un espai privat o íntim, sinó en un acte públic en què havia participat com a personatge públic i la informació revelada té “evident interès general”. ■

unir a la tarda el grup parlamentari amb el propòsit de traslladar als diputats la voluntat de mirar endavant. En paral·lel, fonts del PDeCAT lamentaven que algunes veus apuntessin que la direcció del partit estava alineada amb ERC en l’ajornament del ple tot i que no hi era en les negociacions, i asseguraven que haurien volgut que Puigdemont fos investit.

Amb les ferides encara obertes i iniciada una cura complexa, el Parlament va traspasar el llindar legal sense que hi hagués cap votació d’investidura, una situació de bloqueig no prevista en l’ordenament. Fonts de la mesa del Parlament indi-

caven que no esperen en els pròxims dies l’informe demanat als lletrats sobre si s’ha iniciat o no el compte enrere de dos mesos fins a la convocatòria automàtica d’eleccions. No preveuen disposar-ne, de fet, fins a la reunió de la mesa de dimarts vinent. A més, fins al migdia la cambra no havia estat notificada pel TC de l’obertura del termini de deu dies hàbils perquè presenti alegacions sobre l’admissió o no a tràmit del recurs del govern espanyol contra la investidura de Puigdemont. Així que, per a l’alt tribunal, aquest altre relleu tampoc no corre. Tot continua insòlita-ment congelat. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El PP es vanta del “triomf” de La Moncloa sobre el procés

■ Els conservadors proclamen que els independentistes admeten haver estat “derrotats” per l’estratègia de Rajoy ■ Sáenz de Santamaría insta Torrent a obrir ronda per trobar un nou candidat

Montse Oliva
MADRID

La Moncloa i el PP no podien dissimular ahir la seva eufòria pel contingut dels missatges entre Carles Puigdemont i Toni Comín. I, fent seva una de les frases del president, des del compte de Twitter la formació conservadora proclamava: “Moncloa triomfa.” I afegia: “Els independentistes reconeixen que han estat derrotats per l’estratègia de Mariano Rajoy. La farsa del candidat Puigdemont ha acabat.” Des de primera hora del matí, tant al PP com en altres partits espanyols, la notícia dels missatges captats per una càmera del programa AR de Telecinco va centrar bona part de les reaccions. Gairebé tots coincidien a considerar-lo com “l’enterrament definitiu” del procés i el “cop de gràcia” a les pretensions de la majoria del Parlament d’invertir Puigdemont.

El portaveu del PP, Rafael Hernando, insistia en la seva tesi que l’aspirant a revalidar el càrrec és un “zombi polític” i, en aquest sentit, reiterava que és un “triomf de l’Estat” que acabi admetent que el seu cicle i el del seu projecte “han caducat”. “Puigdemont no serà mai president”, reblava. Però, sobretot, va emfasitzar que si s’ha arribat fins aquí és “gràcies” a l’acció de l’executiu espanyol amb l’aplicació del 155 i amb la impugnació del ple. “És un govern que està combatent l’independentisme i els que s’allunyen de l’estat de dret”, conclouia.

En una setmana en la qual els nervis han estat força presents a La Moncloa, tant la decisió de l’alt tribunal d’imposar mesures cautelars com l’ajornament de dimarts passat de l’acte del Parlament –pel fet que no es va produir un nou xoc frontal– han suposat un respir per a una estratègia de l’executiu es-

La vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría, ahir, en un col·loqui a València ■ ACN

panyol que va estar molt a punt de fracassar quan el Consell d’Estat es va mostrar contrari a paralyzar el ple i, a més, el TC va fer ostensible la divisió dels seus membres a l’hora de decidir si admetien a trà-

mit o no el recurs.

Quan tot plegat la cadena anunciava la filtració dels missatges, la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría es trobava en un col·loqui a València, des d’on va subratllar que

“és hora de dir de forma pública el que s’ha dit moltes vegades en privat”, alhora que tornava a pressionar el president del Parlament, Roger Torrent, perquè obri una nova ronda de contactes per

consensuar un altre candidat a president i “salvar la situació que ha creat Puigdemont”. Més contundent encara, el portaveu popular exigia a Torrent que “talli el tub d’oxigen” a l’astronauta Puigdemont i proposi un altre aspirant al càrrec.

Des del PSOE, el secretari d’organització, José Luis Ábalos, incidia que tot plegat evidenciava que “no tenia un full de ruta definit” i que Puigdemont

Les frases

“És evident que aquí s’ha produït el triomf de l’estat de dret gràcies al govern”

Rafael Hernando
PORTAVEU DEL PP AL CONGRÉS

“És hora de dir de forma pública el que s’ha dit moltes vegades en privat”

Soraya S. de Santamaría
VICEP. DEL GOVERN ESPANYOL

“està en una empresa personal”. I mentre que Pablo Iglesias, de Podem, evitava pronunciar-se, des de Cs José Manuel Villegas també presumia que el seu partit ja fa temps que havia vaticinat que el procés estava abocat a “estavellar-se contra el mur de la democràcia”. ■

Política

La Ciutadella de Felip VI

FORTALESA · L’anunci de la celebració del ple per elegir president ha comportat el blindatge del parc on hi ha ubicat el Parlament de Catalunya **INTIMADACIÓ** · El desplegament policial es mantenia ahir tot i l’absència de mobilitzacions

Jordi Panyella
BARCELONA

Hi va haver un dia en què Barcelona va aconseguir abatere els murs de la Ciutadella bastida per Felip V per convertir l’espai en un gran parc ciutadà. Des de l’any 1932 el concepte d’espai públic de la Ciutadella va adquirir ple sentit des del moment en què s’hi va instal·lar la seu de la casa del poble, coneguda com a Parlament de Catalunya.

Però les coses no sempre avancen amb els signes del temps i des de fa uns dies l’espai sembla haver retrocedit uns

quants segles enrere per obra i gràcia de Juan Ignacio Zoido, ministre de l’Interior del regne d’Espanya, que en la seva doble condició de conseller de l’Interior ha ordenat blindar el recinte amb un espectacular desplegament de forces policials.

La desmesura de la presència de policies es va fer evident ahir al matí quan tots els accessos del parc estaven tancats i fortament vigilats, tot i que al Palau del Parlament no hi havia cap acte polític convocat ni tampoc cap manifestació prevista al carrer. Fins a quarts d’onze, que no es va obrir alguna porta, al parc només hi van poder entrar

Tres furgons dels Mossos d’Esquadra impediè el pas ahir al matí per la porta que dona accés al passeig dels Til·lers de la Ciutadella ■ JOSEP LOSADA

personal del Parlament i de l’escola que hi ha dins del recinte.

El fort desplegament d’ahir al matí contrastava amb l’evident imprevisió policial que dimarts a la tarda va permetre a un grup de manifestants a favor de la investidura de Puigdemont forçar una porta i entrar al parc. L’entrada dels manifestants va desencadenar dues imatges inèdites en el procés: mossos pegant independentistes i activistes del procés en actitud violenta. Ahir, Zoido va felicitar l’esforç dels Mossos, va criticar la “virulència” dels manifestants i va amenaçar d’aplicar-los la llei mordassa. Doctrina Llarén. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Tres mesos d'exili

PROTAGONISTA • Carles Puigdemont s'ha convertit en una figura mediàtica a la Unió Europea des que va arribar a Brussel·les **ALTAVEU** • El president català ha sobreviscut fins ara com a veu del moviment independentista a l'estranger

Natàlia Segura / Laura Pous
BRUSSEL·LES

Cansat i conscient del pes que carregava a les espatlles, el president Carles Puigdemont va trepitjar fa tres mesos Brussel·les amb molts penjant-li l'etiqueta de cadàver polític. I ara sembla que la història es vulgui repetir. Fora de lloc en les primeres i més dramàtiques i caòtiques hores, gairebé sense equip de confiança i amb la necessitat de crear-lo sobre la marxa, Puigdemont va fer una de les rodes de premsa més multitudinàries –i desordenades– que es recorden a la capital europea. I va dir que era a Brussel·les per garantir la continuïtat del govern legítim de Catalunya davant del que denunciava com un “cop d'estat” i per “internacionalitzar” el conflicte.

Va acabar ressorgint, com l'au fènix –una fama que manté, en els cercles mediàtics internacionals–. Ara, en plena ressaca per la publicació dels seus missatges amb Toni Comín, Puigdemont admet que és humà i té dubtes. Els que han seguit l'exili de prop saben que el seu estat d'ànim també ha estat tocat, i molt, en altres moments. No tant com la presó, però l'exili és fred. I solitari.

Però a l'exili és també més difícil “decapitar” ningú i el focus informatiu es va redirigir cap a la capital europea. Sense infraestructura sòlida més enllà del seu inseparable amic Matamala, vetat a la delegació del govern –com ho demostra la prohibició de celebrar allà la seva reunió amb Torrent–, Puigdemont va crear un centre d'operacions per a les trobades polítiques en un aïllat hotel de la capital belga i en diversos locals cedits per catalans a

Carles Puigdemont, en la primera roda de premsa que va fer a Brussel·les, amb Serret, Forn, Ponsatí, Borràs, Comín i Bassa ■ YVES HERMAN / REUTERS

Brussel·les.

La puigdemontmania va fer embogir certa premsa espanyola, que ha seguit fins a la sacietat, i de manera gairebé addictiva, cada pas que han fet tant ell com el seu entorn. També han anat de bòlit els serveis secrets. “El circ català arriba a Brussel·les”, titulava el diari de capçalera de la bombolla europea, *Politico*. Una personalització extrema que sovint ha eclipsat el debat de fons: la Generalitat continua intervinguda i el govern de Rajoy no pot veure Puigdemont ni en pintura. Això sí: l'exili ha mantingut oberta la internacionalització i l'interès d'una premsa estrangera que

es cansa ràpidament de tot. A Brussel·les tothom sap qui és aquest home de nom impronunciable a Madrid: i la incertesa sobre el seu futur torna a ser protagonista. La saga independentista recobra el suspens d'ara fa tres mesos i, de nou, qual-sevol gir de guió és possible.

L'exili també ha europeïtzat la desfeta judicial. La ràpida petició a Bèlgica perquè entregués el president i els consellers a les autoritats espanyoles va ser un nyap que va posar en evidència la justícia espanyola quan el Suprem va retirar l'euroordre. Puigdemont és lliure a la UE, però no a l'Estat. Amb el viatge a Dinamarca ho va demostrar.

30

d'octubre transcendeix que Carles Puigdemont és a Brussel·les. I l'1 de novembre va fer la primera compareixença davant dels mitjans.

La seva absència física la va voler compensar en l'àmbit virtual. Malgrat fer campanya a distància, l'inesperat èxit de la fórmula *all-in* amb Puigdemont de JxCat li va permetre mantenir la pugna amb Madrid pel seu lideratge com a president de Catalunya. I això que l'Estat no ha escatimat esforços per derrotar-lo. Però l'ajornament de la investidura i els seus missatges derrotistes a Comín accentuen un cop més la incertesa i les enormes dificultats de l'aposta de l'exili, que poden determinar, de fet, els seus pròxims passos: al costat o cap endavant. Un punt final, o no, a l'estada a Brussel·les. ■

Junqueras, Sánchez i Cuixart denunciaran el seu cas a l'ONU

Mayte Piulachs
BARCELONA

Òmnium Cultural va anunciar ahir que les defenses d'Oriol Junqueras, Jordi Sánchez i Jordi Cuixart presentaran avui a Londres una nova iniciativa per “internacionalitzar” la seva causa com a presos polítics. Van deta-

llar que la dirigirà l'advocat britànic expert en dret internacional i drets humans Ben Emmerson, que va ser l'advocat de Maria Litvinenko, la dona de l'ex-agent del KGB Aleksander Litvinenko mort el 2006 després de ser enverinat en el seu exili britànic.

En concret, els tres líders catalans volen de-

nunciar la seva presó preventiva davant el Grup de Treball sobre la Detenció Arbitrària, un mecanisme creat pel Consell de Drets Humans de les Nacions Unides, en què un grup d'experts investiga casos per aclarir si algunes detencions atempten contra les normes internacionals i la Declaració Universal

dels Drets Humans, i demanar informació dels casos als governs i als organismes civils implicats. És una mesura més, ja que els lletrats de Junqueras, Sánchez i Cuixart no poden dur la seva causa al Tribunal d'Estrasburg de Drets Humans (TEDH) fins a esgotar la via judicial espanyola. ■

Finestra de la seu d'Òmnium, tancada durant els escorcolls de la Guàrdia Civil, el 24 de gener passat ■ ACN

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'Estat, al llindar d'una democràcia imperfecta

■ Un 'think tank' britànic manté que la repressió contra Catalunya ha restat molts punts al govern espanyol

M.B.
BARCELONA

Les càrregues policials de l'1-O van fer la volta al món i van colpir alguns estaments internacionals, tot i que el govern espanyol va intentar amagar-les. Ara, el *think tank* del prestigiós setmanari britànic *The Economist* assegura que la qualitat de la democràcia a l'Estat espanyol s'està degradant i està a punt de convertir-se en imperfecta.

L'índex de democràcia de *The Economist Intelligence Unit* es publica cada

any des del 2006 i analitza 165 estats independents i dos territoris d'arreu del món. Per valorar la qualitat de la democràcia de cadascun d'aquests utilitza cinc paràmetres: procés electoral i pluralisme, llibertats civils, el funcionament del govern, participació política i cultura política. A partir d'aquí, i amb una sèrie d'elaborats càlculs, cada país es classifica en quatre categories: democràcia plena; democràcia imperfecta; règim híbrid i règim autoritari.

L'any 2017, segons aquest prestigiós estudi,

l'Estat espanyol va caure 0,22 dècimes i va ser el segon a Europa que va experimentar un descens més acusat, només superat per Malta (-0,24). Actualment té una nota de 8,08 i si cau per sota del 8 passaria al grup de democràcies imperfectes, una circumstància que mai ha passat des que es publica l'anàlisi de *The Economist*.

Les causes d'aquest descens, segons l'informe, són molt clares i s'atribueixen a l'intent de "detenir per la força" el procés català i el tractament "repressiu" de la independèn-

Una de les càrregues de la Policia Nacional que va haver-hi a Barcelona durant el referèndum de l'1 d'octubre ■ JUANMA RAMOS

cia. En aquest context, posen el focus en dos àmbits molt clars: la duresa que van fer servir els cossos policials espanyols per intentar impedir el referèndum de l'1 d'octubre i l'emprisonament preventiu de diversos líders independentistes, que s'exposen a 30 anys de presó. "Avui dia, en una democràcia moderna, veure càrrecs

electes processats per delictes que semblen arcaics no ajuda a classificar l'Estat espanyol com una democràcia completa", assegura el *think tank*.

Es dona la circumstància que el rei d'Espanya, Felip VI, va fer servir aquest estudi durant la seva intervenció al Fòrum de Davos per deixar clar que s'identifica l'Estat com

una de les 19 democràcies plenes de tot el món. Un lloc, però, que està a punt de perdre.

La primera posició d'aquest rànquing l'ocupa Noruega (9,87), seguida d'Islàndia (9,58) i Suècia (9,39). L'Estat espanyol és l'última de les democràcies plenes i darrere hi ha Corea del Sud o els Estats Units. ■

SALOMÓ: HISTÒRIA, PATRIMONI I LLEGENDA

La Capella del Sant Crist destaca per les pintures murals i a l'oli de l'època barroca

Capella del Sant Crist
Cal Cadernal, casa
pairal de la família Nin.
Per finalitzar la visita
tast de vi i oli de la
cooperativa

DESCOBREIX EL NOSTRE PATRIMONI! VISITES GUIADES

Més informació: Ajuntament de Salomó | Tel. 977 629 030 (de dilluns a divendres de 9 a 14 h) | www.salomo.cat